

ΕΞΟΡΜΗΣΙΣ

(Ἐκ τῆς ΠΑΡΑΜΟΝΗΣ)

Μελωδ. Gounod, B, ἀρ. 39

Ἄφες, φίλη ποθητή μου,
οἱ ὥραῖοι ὀφθαλμοί σου
εἰς ἐκστάσεις παραδείσου
νὰ μοι πνίγουν τὰς αἰσθήσεις,
νὰ μὴ βλέπη ἡ ψυχὴ μου
τῆς Ἑλλάδος τὰς ἀλύσεις.

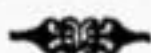
Δός μοι, φίλη ποθητή μου,
δός τὴν σπάθην, δός τὴν λόγχην,
δός τὴν θαλασσίαν κόγχην,
ν' ἀντηχήσῃ γῆ καὶ πόντος,
καὶ ν' ἀνεγερθῇ μαζῇ μου
ἡ Ἑλλάς τοῦ παρελθόντος.

Κλαῦσε, φίλη ποθητή μου·
ἐν σου δάκρυ ὡς ἀδάμας
νὰ λαμπρύνῃ τὰ δεσμά μας,
καὶ ν' ἀναβλαστήσῃ κλάδος
κυπαρίσσου νεκρωσίμου
εἰς τὸν τάφον τῆς Ἑλλάδος.

Θέλω, φίλη ποθητή μου,
εἰς ἀνέφελον ἐσπέραν
τὴν Ἑλλάδα ἐλευθέραν
ἀτενίζων, ν' ἀποθάνω,
καὶ νὰ κλίν' ἡ κεφαλὴ μου
εἰς τὸ στῆθός σου ἐπάνω.

ΠΟΛΕΜΙΣΤΗΡΙΟΝ

Μελωδ. Bellini Puritani, (Sul campo della gloria), Α, 47. 29

Κλαγγὴ πολεμιστήριος
ἠκούσθη. Χαῖρε, κόρη!
Θὰ φύγω. Δὸς τὸ δόρυ,
καὶ δὸς τὸν ἀσπασμόν.
Ὑπάγω ὅπου σφάζονται,
ὅπου τὸ αἷμα ῥέει,
ἂν κ' ἡ ψυχὴ μου κλαίῃ
διὰ τὸν χωρισμόν.

Μὴ θρήνει, φίλη. Ἄκουσον
θρηνοῦσαν τὴν πατρίδα.
ὦ! Δός μοι τὴν ἀσπίδα.
Ἦ τὰν ἢ ἐπὶ τάν!
Ἀγίασον μ' ἐν δάκρυ σου
τὰ δουρικὰ δεσμά μας,
καὶ ἔστω σύνθημά μας·
«Νικᾶν ἢ τελευτᾶν!»

